

Zusters en broeders,

Daar sta je dan voor de eerste keer op deze plek in deze kerkzaal en mag ik jullie een en ander in een overdenking meegeven voor deze week.

De leden van de denktank Zinvol Ouder Worden zijn bij elkaar gekomen om deze dienst samen te stellen. We hebben ons gehouden aan het leesrooster, van vier teksten kozen we er twee, die ons het meest aanspraken en ons het beste leken, Nehemia en Johannes.

Deze teksten hebben we eerst zorgvuldig voor- en doorgelezen. Daarna de eerste indruk, waar denk je aan, wat staat er precies of wat wordt er mee bedoeld. Het lijkt in eerste instantie op een soort tekstontleding: wie doet er wat en wat doet hij of zij, wat is het lijdend voorwerp.

Vragen stellen over het onderwerp, dat doen we ook tijdens de bijeenkomsten van Zinvol Ouder Worden tijdens 5 woensdagochtenden in het voor- en najaar. Er wordt dan een onderwerp toegelicht, door één van ons, of door iemand die wij als spreker uitnodigen. Daarna gaan we in groepjes uiteen om te discussiëren over het onderwerp aan de hand van drie vragen. Wat gezegd wordt, houden wij “binnen de muren”, dat geeft vertrouwen. Maar ik kan u meedelen; het zijn zeer bijzondere gesprekken! Nieuwsgierig? U bent van harte uitgenodigd op woensdag 24 mei om 10 uur.

Maar terug naar de Bijbellezingen, je kunt je natuurlijk ook afvragen; wie is het leidend voorwerp, maar dan met korte ei. Of beter in deze context: wie is de leidende persoon.

Een vraag die mij ook vandaag steeds bezighoudt.

Wie neemt hier de leiding, wie is een geboren leider of wie wil de leider zijn?

Hoe groot moet zijn of haar leiderschap zijn;

over een klein groepje of over een heel volk; dat is een verschil!

Misschien ten koste van anderen. Hoe makkelijk is het dan om de leiding op je te nemen door bijvoorbeeld teksten en meningen de ether in te slingeren die jou wel aanstaan en dan veel volgers krijgen op internet. Weet je dan zeker dat je het hele verhaal hebt verteld of heb je wat achtergehouden om zo beter uit de verf te komen? En wat gaat er gebeuren als men er later toch achterkomt dat de zaken anders in elkaar steken?

En, als het dan nog niet lukt, zet je dan geweld in, waardoor mensen bij je weglopen, op de vlucht slaan uit angst voor onderdrukking en het niet mogen uiten van een eigen mening?

Sla je die mensen dan in de boeien of ga je intimideren om zo de leiding te houden?

Op 4 mei herdenken wij die al die mensen uit al die groeperingen die werden onderdrukt en het leven lieten, die niet in de pas wilden lopen met het waanidee van een ander.

Maar ook nu zijn veel mensen op de vlucht, over land, over zee op zoek naar een land waarvan anderen zeggen dat dit het beloofde land is, met alles wat je altijd al zo graag wilde hebben.

En dan kom je daar en dan blijkt dat niet zo te zijn. Het valt tegen, want er is geen woning, je slaapt in het gras voor de deur. Je was zelf eigenwijs, of nieuwsgierig of je werd door anderen voor de gek gehouden en misschien heb je daar heel veel geld voor betaald. Is Nederland dan ook voor sommigen het beloofde land?

Dit jaar bestaat de staat Israël 75 jaar.

In het kader hiervan is de serie “Het beloofde land” op de televisie te volgen.

Ik vind deze serie heel interessant, zeker als we Nehemia hebben gelezen. In de eerste aflevering van de TV serie neemt Coen Verbraak ons bijvoorbeeld mee naar een Nederlands echtpaar dat naar Israël is geëmigreerd. De man is Joods en de vrouw is toegetreden tot het Joodse geloof. In Rotterdam werkte het echtpaar als brandweerman en -vrouw.

Eenmaal in hun beloofde land moesten zij (helaas) hun functie blijven uitvoeren: het blussen van brandjes die ontstaan door projectielen die op hun grondgebied terecht komen. Wonen in een deel van dit land waar kinderen onder deze omstandigheden buiten spelen en je constant op je hoede moet zijn.

Om maar een beetje veiligheid te verkrijgen worden er overal obstakels en muren geplaatst. Maar waar plaats je deze muren? Op het grondgebied van een naburig land? Of anders gesteld je buurman plaatst zijn schutting zomaar een meter verder jouw tuin in. Kun je dat dan “het beloofde land” noemen?

In Nehemia wordt niet alleen over het bouwen van een tempel gesproken, maar ook over het bouwen van een muur om de stad Jeruzalem. Dan kun je zeggen: toen een muur en nu nog steeds een muur. In de tijd van Nehemia werd een muur gebouwd om de stad te beschermen. De muur die nu wordt neer gezet is om het land uit te breiden om de staat Israel te beschermen en te vergroten, tegen wil en dank.

Nehemia was landvoogd en was met zijn volk na lange tijd ballingschap bezig met de wederopbouw van de tempel. Dit uitverkoren volk was al een hele tijd op reis en was nu eindelijk in het beloofde land. Nieuw land, eigen land, dus alles opbouwen. En dan ga je als leider aan de slag, je probeert de neuzen naar een richting te krijgen. Wie anno nu zoiets wil opzetten krijgt vast en zeker de wind mee en de wind tegen, want er zijn altijd wel groepen die anders denken, dus dan moet je tot een compromis komen, soms een stap terugzetten in jouw doel.

Dat zal Nehemia ook hebben meegemaakt. Maar dan deelt hij de mensen mee dat er leiding is boven-al, leiding die trouw blijft, woord houdt, rechtvaardig is en de juiste regels geeft. Die daardoor honger stilt en dorst lest. En zelfs een land belooft en daar is het volk nu. Overtuigt in al wat deze stem zegt, dat geeft een doorslag.

Maar ook Johannes laat ons dit weten. Hij schrijft het honderden jaren later op. Het gaat ook hier over toegang, een deur die toegang geeft naar een ruimte waar het goed toeven is.

Dan kun je zeggen: “ja ja alweer hetzelfde verhaaltje” maar toch even het geheugen opfrissen en wat meer onderbouwen. Als we even terugbladeren lezen we in hoofdstuk 8 dat Jezus ten overstaan van een vijandig volk een blinde man geneest. “Bewijs het dan!” lees ik hier. Dan vertelt Jezus dat de schaapskooi een deur heeft waardoor je naar binnen kan. Schapen die de leidende stem herkennen, ernaar luisteren en volgen. De Herder kent hen bij naam. Kom niet als rover of plunderaar binnen maar gewoon door de deur en sluit je aan bij de rest. Hier staat geen portier bij de deur die een selectie uitvoert (al dan niet opgedragen door zijn leidinggevende). Alle mensen zijn welkom, mensen die elkaar nodig hebben. Daarom staat er op de deurmat “Welkom”!

Maar ik denk ook omgekeerd; God heeft de mens nodig. God kan slechts liefhebben via de mens. En de mensen geven die liefde aan elkaar door.

“People, people who need people are the luckiest people in the world”. Mensen die mensen nodig hebben zijn de gelukkigste in deze wereld. Dat is de tekst van een lied uit 1964 gezongen door Barbara Streisand. Jammer dat dit lied met zijn, voor mij, rake tekst niet in het liedboek staat, anders zouden we het samen kunnen zingen! Aan dit lied dacht ik tijdens het samenstellen van deze overdenking. “With one person, one very special person” Tja, het is tenslotte wel een liefdesliedje.

Luisteren naar Zijn stem, als Jezus je naam roept, gaat die deur dan vanzelf open?

Ik denk dat er best momenten zijn in je leven dat je even mag of moet aanbellen.

En dan staat Zijn deur echt wel open, met of zonder het matje “Welkom”.

En mét Zijn geopende deur komt er meer licht naar binnen en een frisse wind van buiten.

Frisse wind in je gezicht, doet je weer opleven, op weg naar Pinksteren!

Amen